

၈ : ၈ : ၀၁၀၀

ပန်းသီချင်း

အပန်းဖြေလမ်း အခန်းတော်

design : bo bo htoon .2005

အမုန်းပြေးလမ်း အချစ်ပန်းတိုင်

“သမီးရေ.....သမီး.....ပြုံးမြ”

မေမေခေါ်သံကြောင့် ထမင်းစားခန်းကျယ်ကျယ်မှာ

ခေါက်ဖျာတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ခင်းလျက် အားပါးတရ ရှုပ်ပွကာ

ခေါင်းငုံ့အားစိုက်နေမိသော ပြုံးမြမြမှာ လည်ပင်းလေးထောင်ကာ ခြံထဲကို

လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ပြတင်းပေါက်ကမြင့်တော့ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်ရေလောင်းနေသော

မေမေ့ကို လှမ်းမမြင်ရပါ။

“ပြုံးမြရေ.....သမီး အိမ်ရှေ့သံပန်းတံခါးဖွင့်ဦး၊ ဒီမှာ

မောင်သန့်လာတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်.....လာပြီ မေမေ”

ပြုံးမြက ကိုယ်ပေါ်တစ်ဝက်တစ်ပျက်တင်ကာ တစ်ဝက်တပျက်

ဖျာပေါ်ပုံနေသော အကျ.. ကို ဘေးချထားလိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းနှင့်ကပ်လျက်

ဧည့်ခန်းဆီပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ခုတလော ညတုက ခြံထဲလစ်တာနှင့် ပြေးဆင်းပြီး

တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေလာအောင် ဆော့ကစား တတ်ပါသည်။

“ရတယ် ဒေါ်လေး.....ကျွန်တော် ဖွင့်တတ်တယ်”

မောင်မောင်စိန်ရောင်သန့်က ပန်းပင်တွေကို ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျ

ရေလောင်းနေသော ပြုံးမြမေမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်၏။ ပြုံးမြက

ချက်ချင်းထွက်မလာပါ။

“အေးကွယ်.....ဝင်သွားလိုက်၊ ပြုံးမြရှိတယ်၊ ဒေါ်လုံးနဲ့ မိညိုတော့

ဈေးသွားကြတယ်။ ညတုထွက်လာမှာစိုးတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် သံပန်းတံခါး

ချက်ချထားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိန်ရောင်သန့်က သံပန်းတံခါးဆွဲဖြုတ်ပြီး ဧည့်အခန်းအရောက်
ပြုံးမြဲကလည်း ထမင်းစား ခန်းကထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းအရောက်
ဆိုဖာဆက်တီဘေးမှာ ဆုံမိကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါင်းကလေးထောင်ပြီး လှမ်းကြည့်ကာ ညှုတ်က
လှစ်ခနဲ ထပြေး သွားတော့၏ ။

“ဟာ.....မောင်သန့် နင် တံခါးမပိတ်ဘူးလား”

ပြုံးမြဲက ညှုတ်ကကိုဖမ်းဖို့ ပြေးလိုက်သွား၏ ။

“သွားပါစေဟာ.....ခြံထဲဆင်းဆော့ပါစေ”

“မောင်သန့်ရယ်.....နင်မသိပါဘူး၊ ညှစ်ပတ်ရွဲနစ်လာတာဟဲ့၊ ဒီကောင်
ခုတလော ဘယ်လိုလျှောက်ဆော့မှန်းမသိဘူး”

“အိမ်ထဲမှာ ပျင်းလို့ပေါ့ဟ”

“အမယ်.....ပျင်းစရာလား”

“ဆော့ပါစေဟာ.....ပေးဆော့လိုက်ပါ၊ သနားပါတယ်၊
ညှစ်ပတ်လာတော့လည်း ဘာဖြစ် လဲ”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ဟိုပေါ်လျှောက်တက်၊ ဒီပေါ်ခုန်တက်နဲ့ အကုန်လုံး
လျှောက်ပေကုန်မှာ၊ ငါ ရေမချိုးပေးအားဘူးနော်”

“အေးပါ.....သွားပါစေ၊ သူဆော့လို့ မောပြီးပြန်တက်လာတော့
ငါရေချိုးပေးလိုက်မယ်”

“ပြီးရော.....နင်ချိုးပေးမယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ ပြုံးမြဲ”

မောင်စိန်ရောင်သန့်မေးတာကို မဖြေဘဲ “လာ လိုက်ခဲ့” ဟု ပြုံးမြဲက

ခေါ်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်အတူတူ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်သွားကြသည်။

“ဟာ.....ရှုပ်ပွနေပါလား”

“ငါဝတ်မယ့် ဂါဝန်ရှည်ကို စီးကွင့်ထိုးနေတာ”

“ဆိုင်မှာအပ်လိုက် ပြီးရော”

“ဈေးကြီးဝယ် အများကြီးပေးရမှာဟဲ့၊ နှမြောစရာကြီး၊ ငါလည်း ထိုးတတ်နေတာပဲဟာ”

“ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

ပြုံးမြက ဖျာပေါ်ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရင်း.....

“ငါ့အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပဲဟဲ့၊ ဒီလောက်တော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒါ ငါတို့အိမ်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးခေါ်တယ်၊ ပွဲဦးထွက်မင်္ဂလာပွဲ၊ ငါတို့က မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

“ဘာထူးလဲ.....ငါတို့ရော ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့လဲ၊ ငါ့အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်က ငါတို့ အိမ်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးပဲ၊ နင်တို့ တစ်အိမ်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ပြုံးမြက ခေါင်းညိတ်ပြီး မှုန်စိစိနှင့် တဖျတ်ဖျတ်လတ်နေသော ဘော်ကြယ်ချောင်းအရှည် လေးတွေကို ရွေးကောက်ယူပြီး ထိုးလက်စစီးကွင့်ကို ဆက်ထိုးဖို့ပြင်တော့ စိန်ရောင်သန့်က.....

“နေပါဦးဟာ.....ငါပြစရာရှိလို့” ဟု တား၏။

“ဘာလဲဟင်”

“ဖိတ်စာရပြီ၊ ဒီမှာကြည့်”

စိန်ရောင်သန့်က ပြုံးမြဲဘေးမှာထိုင်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲက
ပန်းနှုရောင်ဖိတ်စာလှလှကို ထုတ်၏။

“ဟယ်.....လှလိုက်တာနော်”

ပြုံးမြဲက ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ကြည်နူးစွာ ရေရွတ်၏။

“ဒါက ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ”

စိန်ရောင်သန့်က စီးကွင့်ထိုးနေသော အကျရှည်ကြီးကို
ကောက်ယူကာကြည့်၏။

“ဟွန့်.....မသိဘူးလား၊ အဲဒါ ရေသူမဂါဝန်ရှည်ပေါ့၊
လှတယ်မဟုတ်လား၊ ငါက ရှေ့ဆုံး ကနေ ပန်းကြဲရမယ့်သူဆိုတော့
အားလုံးထက်လှဖို့လိုတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ သတို့သမီးထက် လှအောင်လုပ်”

စိန်ရောင်သန့်က မျက်ခုံးပင့်ပြီး ငေါ့လိုက်၏။

“အမယ်လေးနော်.....နင့်အစ်မထက်တော့ ပိုပြီးမလှပါဘူး၊
စိတ်ချပါနော်၊ မင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သမီးဆိုတာ အလှဆုံးပဲ သိရဲ့လား၊
အပေါ်လွင်ဆုံးဝတ်စုံနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘူး၊ မရောဘူး၊ မမှားဘူး၊ ဘယ်သူ
ဘာဝတ်ဝတ် သတို့သမီးကို မနိုင်ပါဘူး”

စိန်ရောင်သန့် ဖွဖွပြုံး၏။

သူ့စကားကို အထအနကောက်လွဲပြီ။

ပြုံးမြဲ ပြန်ချေပပုံက မကျေနပ်တာ ပေါ်လွင်သည်။

“ငါ အဲဒီ လို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြုံးမြဲက သူ့ကို မျက်စောင်းကလေးရွယ်၏။

“နင့်အစ်မထက် ပိုလှနေမလားလို့ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

“ဟာ.....အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ငါ့အစ်မ ငါ့အစ်မနဲ့ ခွဲခြားပြောရအောင် နင့်အစ်ကိုနဲ့ယူမှာ နင့်ယောင်းမပဲဟာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်သည်းပုံကို ကြည့်မရတာ ”

စိန်ရောင်သန့်က ပြုံးမြဲကိုကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

“အရမ်းစွာတာပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဒီလောက်စွာမှန်း မသိဘူး၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘဲ”

ပြုံးမြဲက သူ့ကို တစ်ချက်ပဲကြည့်ကာ ဖိတ်စာကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏ ။

“မောင်သန့်”

“ဟင်”

“နင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်မသွားနဲ့နော်၊ ညှုတုကို
ရေချိုးပေးရဦးမယ်”

“အေးပါ”

“နင်ပဲ ရှည်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာကိုး”

“ပြုံးမြဲရာ သွားပါစေ”

“ဘာသွားပါစေလဲ၊ ဟွန်း”

“အေးပါ.....ငါ ညှုတုကို ရေချိုးပေးပါ့မယ်၊ ရေချိုးရင်းနဲ့ နင့်ကားပါ
ဆေးပေးခဲ့မယ်၊ ဖုန်တွေချည်းပဲ၊ ကားလည်း ညစ်ပေါ့၊ ခွေးလည်းညစ်ပေါ့၊
လူလည်း.....”

“အမယ်.....မောင်သန့်နော် နင်က နာမည်ပဲသန့်တာ သိလား၊

ပြီးမြဲတို့က ခုနကပဲ ရေချိုးပြီးပြီ”

သနပ်ခါးနံ့လေးသင်းနေတာကို စောစောကတည်းက သူ
သတိပြုရှုရှိုက်ခဲ့မိ၏။

“ငါ နင့်ကို ပြစရာရှိသေးတယ်ဟဲ့”

“ဘာလဲ”

“မေ့နေတာ.....မင်္ဂလာလက်စွပ်ကလေးတွေ ကိုကို သွားယူလာခဲ့ပြီ
သိလား၊ အရမ်း လှတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

နှစ်ဘက်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက သဘောတူကြည်ဖြူလိုလားစွာ
အခမ်းအနားဆုံးဖြစ်အောင် အချိန်ယူကာ စီစဉ်နေပါသော မင်္ဂလာပွဲမို့ ပြီးပြည့်စုံမှာ
သေချာနေသည်။

ပြီးမြဲက ကိုဦးနှင့် မမခြယ်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာလက်စွပ်ကို
သွားယူလာခဲ့၏ ၊

“လာလေ.....ထမင်းစားပွဲမှာ သွားကြည့်ရအောင်”

“အေး.....ကောင်းသားပဲ”

ထမင်းစားပွဲပေါ် လက်စွပ်ဘူးလေးနှစ်ခုကို ချလိုက်တော့
စိန်ရောင်သန့်က ဖျတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာ ကိုကိုလက်စွပ်ကို ဘူးကလေးဖွင့်ကာယူလျက်
လက်မှာစွပ်လိုက်၏ ။

“ဟဲ့.....ဟဲ့ ဪ အဲဒါ မဝတ်ကြည့်ကောင်းဘူးလေ၊

သူများမင်္ဂလာဆောင်လက်စွပ်ကို မောင်သန့်ရယ်၊ နင်က ခက်လိုက်တာ၊
ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ပြီးမြဲက နှုတ်ခမ်းစုကာရွတ်တော့ စိန်ရောင်သန့် မျက်နှာပျက်သွား၏ ။
ပြီးမှ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ကာ.....

“နင်တော်တော် အတွေးခေါင်ပါလားဟ” ဟု ရှုံ့ချအပြစ်တင်လျက်
စားပွဲပေါ်ချထားသော မမခြယ်၏ လက်စွပ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ
ပြီးမြဲလက်မှာဝတ်ပေးဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၏ ။

“ဟာ.....မလုပ်နဲ့ မောင်သန့်နောင်၊ ကျိန်းကျေမှာ ငါကြောက်တယ်၊
ဖယ်.....မဝတ်ပါနဲ့ ဆို၊ လွှတ်လေ၊ နင်နော် လွှတ်”

ပြီးမြဲလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းချုပ်လျက်
မရမကဝတ်ပေးလိုက်တော့သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း
စိတ်အနှောင့်အယှက်အလွန်တရာဖြစ်သွား မိပေမယ့် သူငယ်ချင်းကို
စိတ်မဆိုးချင်တာရယ်၊ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော စိန်လက်စွပ်ကလေး ကို
ကိုဦးရွေးလာခဲ့ကတည်းက မျက်စိကျဝတ်ကြည့်ချင်ခဲ့တာရယ်။
ပြီးမြဲလက်ချောင်းကလေးမှာ တိုင်းပြီးအပ်ထားသလို ကွက်တိအနေတော်လေးမို့
ကိုယ့်လက်ကလေး ကိုယ်ဖြန့်ကြည့်ကာ သဘောကျငြိမ်သက်သွားမိတာရယ်၊
မောင်သန့်ကို ပြစ်တင်စကား ထပ်မဆိုဖြစ်တော့ပါ။

“လှတယ်၊ နင်နဲ့အရမ်းလိုက်တာပဲ ပြီးမြဲ”

စိန်ရောင်သန့်ကလည်း အားပါးတရပြော၏ ။

“မမြှောက်ပါနဲ့”

“တကယ်ပါဟ.....နင့်လက်နဲ့ အရမ်းလိုက်တယ်”

“သွား.....မောင်သန့် နင်ဇွတ်တရွတ်ပဲ”

ပြီးမြဲက လက်စွပ်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ချွတ်လျက်

ဗူးကလေးထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“မောင်သန့် ပေးတော့”

“ငါ့လက်နဲ့ လိုက်ရဲ့လား”

“မလိုက်ဘူး၊ မလှဘူး”

“စိတ်လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဟွန်း”

စိန်ရောင်သန့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး လက်စွပ်ကို ညင်ညင်သာသာ
ချွတ်ယူလိုက်၏ ။

“ပြုံးမြ”

“ဟင်”

“နင်ရော အဲဒါမျိုးလေး မလိုချင်ဘူးလား”

“သွားစမ်းပါဟယ်”

“ငါဝယ်ပေးမယ်လေ”

“မောင်သန့်”

ပြုံးမြက သည်းမခံနိုင်ဘဲ အော်ပစ်၏ ။

“ငါ့ကို မောင်သန့် မောင်သန့်နဲ့ မခေါ်နဲ့”

“ခေါ်မှာပဲ”

“နင်က ငယ်တယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငယ်ငယ် ကြီးကြီး”

“ငါက အိမ်မှာအငယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေပြီးရင် မမ၊

ငါ့ထက်ကြီးတဲ့သူကြီးပဲ။ သူတို့ခေါ်သလို နင်ခေါ်ရင် ငရဲကြီးမယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး”

ပြီးမြဲက မျက်နှာကလေးမောပြီး မဖြူသလိုလုပ်နေ၏ ။

ဂရုမစိုက်ပေါင်ဆိုသည့်အတိုင်း။

ထိုစတိုင်သည် ပြီးမြဲ၏ မူပိုင်။

ပြီးမြဲ၏ ထိုမူပိုင်ဟန်ကို စိန်ရောင်သန့်က မကြိုက်။

တစ်ခါတလေ မခေါ်မပြောဘဲ နေမိတာလည်း အဲဒီ ပုံစံကြောင့်ပါ။

စိန်ရောင်သန့်၏ မာနကို တူးဆွပြီး မခံချင်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်လွန်းသော

အပြုံး။

“မနက်ဖြန် မမခြယ် သတို့သမီးဝတ်စုံ သွားကြည့်မယ်ပြောတယ်၊

နင်လိုက်မယ်မဟုတ် လား”

“လိုက်မှာပေါ့ဟဲ့”

စပ်စုမကလေးပဲ နေရာတကာ ဝင်ပါသိချင်၊ စိန်ရောင်သန့်က

သဘောပေါက်ပြီးသား။

“မောင်သန့်”

“ပြော”

“နင်.....လက်စွပ်ဝတ်ကြည့်တဲ့ကိစ္စကို မမခြယ်ကို သွားမပြောနဲ့နော်”

“ပြောမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“မကြိုက်ဘဲနေဦးမယ်”

“ခဏဝတ်ကြည့်တာပဲ ဘာဖြစ်လဲ”

“မောင်သန့်ရယ်.....နင်တော်တော် ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပါလား၊ အဲဒါ သူများမင်္ဂလာလက်စွပ် ဟဲ့၊ ခုလို မသိအောင်ဝတ်ကြည့်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“နင်မသိပါဘူး”

ထိုကိစ္စကို စိန်ရောင်သန့်ကဖြင့် မေ့တောင်မေ့သွားပြီ။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။

တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိပါ။

မမခြယ်က ဘာလို့မကြိုက်ရမှာလဲ။

“မောင်သန့်”

“ဘာ ဆရာမကြီးလုပ်ဦးမလဲ”

“ငါပြောပြမယ်”

“နားညည်းလာပြီ”

စိန်ရောင်သန့်က ရေခဲသေတ္တာသွားဆွဲဖွင့်သည်။

ရေခဲရေတစ်ဗူး ဆွဲယူပြီး မော့သောက်၏ ။

ပြီးမြဲက မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ ပန်းကြဲပေးလျှင် ဝတ်မည့် ရေသူမဂါဝန်ရှည်ကလေးကို စီးကွင့် သွားပြန်ထိုးဖို့ထိုင်ချရင်း ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့်.....

“ရှေးထုံးမပယ်ရဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်လေ”

ဟု စပြီးပြောလာ၏ ။

“မင်္ဂလာပွဲသတို့သမီးရဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်တို့၊ မင်္ဂလာသတို့သမီးရဲ့

လက်ကိုင်ပန်းတို့၊ မင်္ဂလာအိပ်ရာတို့ အဲဒါတွေက နက်ရှိုင်းတဲ့
အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဆောင်တယ်ဟဲ့၊ အယူအဆတွေ မျိုးစုံရှိတယ်၊ သိလား”

စိန်ရောင်သန့်က ပြုံးမြဲဘေးမှာ လာထိုင်၏ ။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မဝတ်ကြည့်ကောင်းဘူး”

“ဟာ.....တော်ပါတော့”

ပြုံးမြဲကို သူက လက်ကာပြပြီးတား၏ ။

“ငါက စိန်လက်စွပ်ကို မျက်စိကျလွန်းလို့ ခဏဝတ်ကြည့်တာ၊

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမတွေးမိ ပါဘူး”

“နောက်တစ်ခါ ဇွတ်မလုပ်နဲ့၊ ဒါပဲ”

“အေးပါ၊ ဟဲ.....ဟဲ”

“ပြောင်ချော်ချော်နဲ့”

“ဟူး.....မိန်းမတွေ တော်တော်ပစ်ပစ်များပါလား၊ နားညည်းလာပြီ၊

လျှာရှည်လွန်း တယ်”

ပြုံးမြဲက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အာရုံစိုက်ပြီး

စီးကွင့်ထိုးနေ၏ ။

“မောင်သန့်၊.....ညှုတုကို ခေါ်လိုက်တော့လေ၊ ပေတလူးနေလောက်ပြီ”

“ဆော့ပါစေဦးဟာ.....နင့်ကားလေးကို ငါအရင်ရေဆေးပေးမယ်”

“သွားဆေးပေါ့၊ ကောင်းတာပဲ”

“နင်လိုက်ခဲ့လေ”

“မပြီးသေးဘူးဟဲ့ ဒီမှာ”

“ထားလိုက်ပါဟာ၊ ရက်တွေအများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်၊
ပြီးသွားမှာပါ”

ရေသူမပုံ ဂါဝန်ရှည်ကို စိန်ရောင်သန့်က ဆွဲယူလိုက်၏။

“အားပါး.....လေးလိုက်တာ”

“အဟင်း”

“တော်ပြီ၊ ဆက်မထိုးနဲ့တော့ လေးနေပြီ၊ နင်ဘယ်လိုဝတ်မှာလဲ၊
မင်္ဂလာပွဲက အကြာကြီး”

“ရပါတယ်၊ ဝတ်နိုင်ပါတယ်”

“လှဖို့ကို တော်တော်ဒုက္ခခံနိုင်တဲ့ နင်တို့စိတ်က
တော်တော်ထူးဆန်းတယ်”

“ဘာ”

ပြီးမြဲက မျက်လုံးကလေးပြူးသွားပြီး ချက်ချင်းတုံ့ပြန်၏။

“ငါတို့လှတာကို ငေးပြီး ကျေနပ်နေကြတဲ့ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေက
ပိုထူးဆန်းတာ သိရဲ့လား”

“ဟား.....ဟား စကားနိုင်လှချင်တာပဲသိတယ်၊ ကိုယ့်စကားက
ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“မောင်သန့်.....နင်နော်”

ပြီးမြဲက စိန်ရောင်သန့်လက်ဖျံကို လက်သည်းနှင့် ဖိဆိတ်ပစ်လိုက်၏။

“အား.....နာလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်”

“အသားချင်း စာနာမှပေါ့”

“နင် စကားပြောဆင်ခြင်ရင် ငါက ဆိတ်မှာလား”

“စကားနဲ့ နိုင်အောင်ပြောပေါ့”

“မပြောတတ်လို့ပေါ့ဟဲ့”

စိန်ရောင်သန့်က သူ့လက်ဖျံကို သူငဲ့ကြည့်ကာ.....

“ပဲ့သွားပြီ” ရေရွတ်၏ ။

“ဟုတ်လို့လား”

အားနာသလိုလို ကရုဏာသက်သလိုလို နောင်တရသလိုလို
အပြစ်လုပ်မိသလိုလို။

သိပ်ကောင်းတဲ့ အိုင်တင်ပါလား။

“ငါက ပဲ့မှပဲ့ပါ့မလား စိတ်ပူနေတာ”

ပြီးမြဲက ရယ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်၏ ။

ညာလို့မှမရတာ ။

စိန်ရောင်သန့်မျက်လုံးတွေက သိနှင့်ပြီးသား။

“လာ.....ညုတုကို ရေချိုးပေးရအောင်”

“နင်.....ရေစိုကုန်မှာပေါ့၊ ကိုဦးဘောင်းဘီရှည် သွားယူပေးမယ်လေ”

“ရတယ်၊ ငါအိမ်ပြန်ရင် ရေချိုးမှာ၊ မလိုပါဘူး၊ မြန်မြန်လာ”

စိန်ရောင်သန့်က ခြံထဲဆင်းသွား၏ ။

ပြီးမြဲက ရေသူမဂါဝန်ရှည်ကိုကောက်ယူပြီး အခန်းထဲသွားထားပြီး
သိမ်းစရာတွေသိမ်း၏ ။

ပြီးတော့မှ ကားရေဆေးဖို့ လိုအပ်သမျှ စုံစုံလင်လင်ထည့်ထားသော
လက်ဆွဲခြင်းကို ယူလာခဲ့၏။

ကားရေဆေးဖို့ ဆပ်ပြာရည်ဗူးရယ်၊ ခြောက်အောင်သုတ်ဖို့
အဝတ်စရယ်၊ ဖုန်ခါဖို့ ကြက်မွှေး တံရယ်၊ ပြီးတော့ အတွင်းခန်းသန့်ရှင်းရေးအတွက်
လယ်သာပေါ်လစ်ဗူးရယ်၊ ဘရပ်အကြီးအသေး နှစ်ခုရယ်၊ မှန်တွေသုတ်ဖို့
မှန်ကြည်ဆေးရည်နဲ့ သတင်းစာစက္ကူ၊ တစ်ရှူးအကြမ်း၊ အစုံပါပဲ။

“ရော့.....ရပြီ”

လက်ဆွဲခြင်းကို ကားဘေးချပေးကာ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့
မောင်သန့်က.....

“ခဏနေဦး.....အင်ဂျင်ပိုင်၊ ဘရိတ်ဆီ၊ ရေသန့်ဗူး ပါယူလာခဲ့” ဟု
အမိန့်ပေး၏။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ယူလိုက်၊ ဟိုစင်ကလေးပေါ်မှာ ရှိသားပဲဟာ”

ပြီးမြဲက ပြန်ပြောသည်။

“စပယ်ယာဦးကြီးက ဘယ်လောက်ကြာကြာထားမှာလဲဟ”

စိန်ရောင်သန့်က ခြံထဲက ရေပိုက်ခေါင်းလေးမှာ ရေပိုက်သွားစွပ်ပြီး
ရေပိုက်ခေါင်းကလေး ကိုဖွင့်လျက် ရေပိုက်ကို ကားနားရောက်အောင်ဆွဲလာပြီး
အပိုဘီးကို ခဏတပ်ထားသည့် ကား နောက်ဘီးကို တစ်ချက်ကန်ကာ မေးလာ၏။

“ပြန်မလဲရသေးတာ၊ နင်လဲလိုက်လေ၊ နောက်ခန်းထဲမှာရှိတယ်ဟဲ့”

“တောက်.....တော်တော်အပျင်းထူတယ်”

စိန်ရောင်သန့်က ခေါင်းယမ်းကာ ရေရွတ်ပြီး ကားနောက်ဖုံးဖွင့်သည်။

တစ်ကားလုံး ဖုန်တွေနှင့် ညစ်ပတ်နေအောင် ဘယ်လိုထားပါလိမ့်။

ကားလေးက လှပါရက်နဲ့။

ပြုံးမြကို ဆယ်တန်းအောင်လို့ ပြုံးမြဖေဖေက
လက်ဆောင်ပေးထားသော တူးခိုး(တံခါး နှစ်ပေါက်) ကားလေး။ အရောင်က
အနီရဲ့လေး။

ပြုံးမြကိုယ်တိုင် တစ်ခါတလေမှမောင်းပြီး ကားဒရိုင်ဘာနှင့်
စီးတာများသည်။

ကားသန့်ရှင်းရေးကို ပြုံးမြဂရုမစိုက်။ လုပ်လည်းမလုပ်ပါ။
စိန်ရောင်သန့်ကပဲ အမြဲလုပ်ပေး ရသည်။

“နင်အကျင့်ပါနေပြီ။ ငါလာလုပ်ပေးတာပဲ ထိုင်စောင့်နေသိလား။
ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေး ကြီး ဆေးဖို့ပြောပါလားဟ”

“ဖေဖေဒရိုင်ဘာကို ငါက ကပ်သုံးနေရတာ ၊ ဆေးခိုင်းလို့
ဘယ်ရမလဲဟဲ့”

ပြုံးမြက ခွေးလေးညှုတုကို ရေချိုးပေးဖို့ ရှန်ပူဗူးရယ်၊ အမွှေးအမျှင်တွေ
မြန်မြန်ခြောက် အောင် မှုတ်ပေးဖို့ ဒရိုင်ယာရယ် ပြီးတော့
ညှုတုအမွှေးအမျှင်လေးတွေ နူးညံ့ပြောင်လက်ပြီး မွှေးကြိုင်နေအောင်
လိမ်းပေးဖို့ခရင်မ်ဗူးရယ်။ ရှုပ်နေသော အမွှေးအမျှင်တွေကို ရှင်းပြီးပေးဖို့
ဘရပ်ရှ်ဘီးရယ် ထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲခြင်းကိုဆွဲပြီး အနားရောက်လာသော
ပြုံးမြကို စိန်ရောင် သန့်က ပြောလိုက်တာပါ။

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဆေး၊ ပျင်းမနေနဲ့၊ ကားကိုလည်းကြည့်ဦး၊
မှတ်မိရဲ့လား”

“မောင်သန့်ရယ်.....ဆေးမှာဆေးစမ်းပါ”

ပြုံးမြက ညှုတုရှိရာ ခြံဘေးတစ်ဖက်ကို ပြေးထွက်သွားပြီး

ညုတုကိုကောက်ချီလျက် ဒန်းပေါ်သွားထိုင်သည်။

“အေး.....အားကိုးရတယ် မဆိုးဘူး”

ကားဝိုင်းဆေးဖို့ စိတ်မကူး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခွေးကလေးနှင့် သွားဆော့ကစားနေတော့ စိန်ရောင်သန့် မကျေနပ်ချင်။

ကားဆေးနေသော ရေပိုက်ကိုဆွဲယူသွားပြီး ပြုံးမြဲကို ရေပိုက်နှင့်ပက်၏

။

ညုတုလည်း လန့်ဖြန့်ပြီး ဒန်းပေါ်က ခုန်ဆင်းသည်။ ပြုံးမြဲက ရေပိုက်ကိုလက်နှင့်ကာရင်း

“ဟဲ့.....စိုကုန်ပြီ၊ အအေးမိမယ် မောင်သန့်”

ပြုံးမြဲက ရှောင်ပြေးသည်။ စိန်ရောင်သန့်က ရေနံမရမက ပက်၏ ။ ညုတုက ခပ်ဝေးဝေး မှာသွားထိုင်ပြီး လှမ်းကြည့်ကာ ငြိမ်နေ၏ ။

နားလည်သလိုလို ဘာလိုလို။

“လာ.....ညုတု မပြေးနဲ့၊ နင်လည်း အတူတူပဲ၊ ရေနဲ့ပက်မယ်”

“မောင်သန့်.....ညုတုကို မလုပ်နဲ့လေ၊ ဖျားလိမ့်မယ်၊ သင်္ကြန်မရောက်သေးဘူးဟဲ့၊ ပိုးဝင်နေပြီလား၊ ဟာ.....ရွဲကုန်ပြီ ကဲဟယ်.....ကဲဟယ်”

ပြုံးမြဲက ပြောမရပြေးမရတော့ စိတ်တိုလာပြီး ရေပိုက်ဆွဲလုကာ စိန်ရောင်သန့်ဘက် ပြန်ပက်တော့သည်။

“ဟေ့.....ဟေ့ ငါကားဆေးရဦးမှာ”

“မရဘူး၊ ရွဲနစ်သွားအောင် ပက်မှာပဲ”

ပြုံးမြဲက သည်းကြီးမည်းကြီးဆိုတော့ စိန်ရောင်သန့်က ညုတုကို

ပြေးယူကောက်ချီထား လိုက်၏။

“ညုတုစိုကုန်မယ်၊ မပက်နဲ့”

“စို.....စို”

“ဟာ.....ညုတု ဖျားမယ်လေ”

“ဖျား.....ဖျား”

ညုတုကိုအကာအကွယ်ယူပြီး ပြုံးမြဲကိုတား၏။

“မောင်သန့် အစုတ်ပလုတ်၊ ဆံပင်တွေတောင် စိုကုန်ပြီ၊

တော်တော်ရှားတယ်”

စိန်ရောင်သန့်က ပြုံးမြဲ ပွစိပွစိရေရွတ်တာကို သဘောကျနေတော့၏။

“စောစောကတည်းက ဝိုင်းကူပါလား”

“အရမ်းလှတာပဲနော်”

“အေး”

ပြုံးမြဲက စိန်ရောင်သန့်ကို တိုးတိုးကလေးပြော၏။

“နင် အစမ်းဝတ်ကြည့်ပါလား”

“ဟင့်အင်း”

သတို့သမီးဝတ်စုံများက စိတ်ကို တော်တော်ဖမ်းစားဆွဲဆောင်ပါသည်။
အရောင်အသွေးစုံ၊ ပုံစံဒီဇိုင်းစုံ၊ ဟိုတုန်းကလို အဖြူရောင်ချည်းမဟုတ်ဘဲ အဝါဖျော့၊
အနီရဲ့ရဲ့၊ ပြီးတော့ ခေါ်ရခက် သော အရောင်ဆန်းဆန်းလေးတွေ။ လိမ္မော်ဝါ (Blue

Berry)၊ ပြီးတော့ စိမ်းဝါဝါလေးတွေ၊ မိုးပြာ ရောင်ဖျော့ဖျော့ အစုံပါပဲ။

“ရပါတယ်၊ နင်ကြိုက်တာတစ်စုံ သွားဝတ်ကြည့်ပေါ့၊ မမခြယ်က တစ်စုံယူမှာပဲဟာ”

“ဟာ.....မဟုတ်တာ၊ ငါက သတို့သမီးလောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မဝတ်ကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ.....ကျိန်းကျေမှာ စိုးပြန်ပြီလား”

စိန်ရောင်သန့်က သိနေသလို မေး၏ ။

“အဲဒီ လို ကျိန်းကျေစတမ်းဆို မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခဏခဏ ဝတ်နေရတာ ”

“အဲဒါ သူတို့အလုပ်ဟဲ့၊ ငါက မင်းသမီးမှမဟုတ်တာ မဝတ်ကြည့်ချင်ပါဘူး”

“သဘော.....သဘော”

ပြီးမြဲက စိန်ရောင်သန့်ကို မျက်စောင်းကလေးရွယ်၏ ။ နှစ်ယောက်သား ခဏငြိမ်သက်နေ ပြီးမှ စိန်ရောင်သန့်က ပြောလာ၏ ။

“ဘာလိုလိုနဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲရက် တဖြည်းဖြည်းကပ်လာပြီ”

“ဘာလဲ.....နင်က ရင်ခုန်နေလို့လား”

“ရင်ခုန်ရအောင် ငါ သတို့သားမှ မဟုတ်ဘဲ”

မျက်နှာနီနီနှင့် စိန်ရောင်သန့်က ပြတ်ပြတ်ဖြေ၏ ။

“အင်းလေ.....မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတစ်ခုဆိုတာ သေသေချာချာစီစဉ်ကြည့်မှ ဘယ်လောက် အလုပ်များတယ်၊ ဘယ်လောက်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ သိလာတယ်နော်”

“အင်း”

“မနက်ဖြန် မေမေတို့ အိပ်ရာအခမ်းအနားအတွက် သွားဝယ်ကြမှာတဲ့”

“နင်လိုက်သွားဦးမလို့လား”

“ဟင်အင်း”

ပြီးမြဲက ခေါင်းလေးယမ်းသည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ငါ့အကျမပြီးသေးဘူး”

“ဟာ.....နင်တော်တော်အပင်ပန်းခံပါလား၊ နည်းနည်းပဲထိုးလည်း
လှပါတယ်ဟာ၊ ဒီလောက်ကြီး စီးကွင့်တွေ ပါစရာမလိုပါဘူး”

“နင်မရှည်ပါနဲ့”

“နင်ပဲညည်း၊ ပြီးတော့”

“စီးကွင့်များမှ လှမှာပေါ့”

“မပြောတော့ဘူး”

မမခြယ်က သတို့သမီးဝတ်စုံကလေးကိုဝတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းညင်သာ
လျှောက်လာ၏ ။

“ဝါး.....အရမ်းလှတာပဲ”

ပြီးမြဲက အားပါးတရ ချီးမွမ်း၏ ။

ကိုဦးကတော့ တည်ငြိမ်သောအပြုံးတစ်ခုနှင့် သူ့သတို့သမီးလောင်းကို
ငေးကြည့်နေ၏ ။

“မောင်သန့်”

“ဟင်”

“မမခြယ် အရမ်းလှတာပဲနော်”

“အင်း”

စိန်ရောင်သန့်ကတော့ အစ်မရင်းမို့ မျက်နှာက ခပ်ပူပူ။ သက်ပြင်းလည်း
ကြိတ်ချသည်။

“အဲဒါလေးပဲ ယူလိုက်မယ်”

မမခြယ်က ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်၏ ။ ကိုဦးက ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြပေမယ့် ခြံချင်းကပ်ရက် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်
ဝင်ထွက်ရင်းနှီး မိဘတွေက သဘောတူတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံးက မငြင်းဘဲ
လက်ခံခေါင်းညိတ်ကြတာ လိုလိုလားလား။

ပြီးမြဲကတော့ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် အားကျငေးမောကာ ကြည့်မဝ။

မမခြယ် ရင်ခုန်နေမလား။

ကိုဦးရော စိတ်လှုပ်ရှားနေမလား။

တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ တွေးမိ၏ ။

စိန်ရောင်သန့်က ခေါင်းငုံ့ငုံ့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသွားနေ၏ ။ သူက
ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အနေခက် မျက်နှာပူတာလားမသိ။ ပြီးမြဲ ရယ်ချင်မိပါသည်။

“မောင်သန့်”

စိန်ရောင်သန့်ဘေးကို ရောက်သွားပြီး တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မိ၏ ။
မျက်နှာတွေတောင် နီလို့။

“နင်က ရှက်လို့လား”

“ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ”

သူက ခံရခက်စွာ ဘုတော၏။

“ရှက်ရမ်းမရမ်းပါနဲ့”

“ပြီးပြီ.....နင် ငါ့ကိုလာမစနဲ့နော်”

“ဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း”

စိန်ရောင်သန့်က ခပ်တိုးတိုးတားမြစ်၏။

“နင် အရမ်းရယ်ရတာ ပဲ”

“ရယ်ရရင် ရယ်ပေါ့”

“အဲဒါ မျက်နှာပူစရာလားဟယ်”

“ပြီးပြီ”

ပြီးပြီက သူမာန်တော့ ပခုံးလေးကျုံ့ကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

“နင်လည်းတစ်နေ့ ယောက်ျားယူရမှာပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ပြီးပြီက ဂရုမစိုက်သလို ပြန်မေးလာ၏။

“နင်လည်း မိန်းမပဲလေ”

“သိသားပဲ”

“ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

စိန်ရောင်သန့်က စိတ်ဆိုးလှသလို တရှူးရှူးနှင့်။

သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးမို့ နစ်နစ်နာနာ လည်း မပြောရက်ပေ။ စကားလုံး
ရိုင်းရိုင်းကြမ်းကြမ်း သုံးလို့မရ။

မောင်သန့်ကိုကြည့်ကာ ပြီးပြီက ရယ်နေတော့သည်။

ပြီးမြဲက ကော်ဖီခွက်ကို ဗန်းဖြူကလေးပေါ်တင်ကာ ယူလာခဲ့၏။

“ဟဲ့.....သောက်”

“အေးပါ”

စိန်ရောင်သန့်ကို တိုက်တွန်းပြောဆိုရင်း ပြုံးမြဲက

ကော်ဖီခွက်ကလေးကို ကောက်ယူ မော့သောက်၏။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။

သေချာကိုင်ထားပါလျက် ဘယ်သူမှလည်း လာမတိုက်ပါပဲ

ကော်ဖီခွက်က မှောက်ကျ ကုန်သည်။

စိန်ရောင်သန့်က ပြုံးမြဲအော်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာကြည့်၏။

“ဟာ.....ပူသွားလား”

“အင်း”

ကော်ဖီခွက်ကို ကမန်းကတန်းပြန်ချထားပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ

ဝတ်ထားသော ဂါဝန်ရှည် မိုးပြာနုကလေးကို လက်နှင့်ခါမိ၏။

ကော်ဖီက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူမနေလို့သာ တော်သေးသည်။

“နင်ကလည်းဟာ ပျာပျာ ပျာပျာနဲ့”

“ဘယ်မှာပျာလို့လဲ၊ သေချာကိုင်ထားတာပဲ၊ စိတ်ရှုတ်လိုက်တာ”

“အပူလောင်ကုန်ပြီမဟုတ်လား၊ အကျ..သွားလဲလေ၊ ရှက်ပြီးငြိမ်မနေနဲ့”

“ဟွန်း.....ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ မပူတော့ပါဘူး၊ ပူရင်လား

ဒီလိုနေနိုင်မှာ”

“အင်း.....ပြီးတာပဲ မပူရင်လည်း”

စိန်ရောင်သန့်က တီဗွီဖန်သားပြင်ဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်သွား၏။

ပြီးမြဲက ကော်ဖီတစ်ခွက်သွားပြန်ဖျော်ပြီး ယူလာရင်း.....

“မောင်သန့်” ဟုခေါ်၏။

“ဟင်”

စိန်ရောင်သန့်က အက်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်တစားနေလိုက်ပုံများ နှုတ်ကသာ “ဟင်” ဟု ထူးလိုက်တာ။ လူက လှည့်မကြည့်။

“ဟဲ့.....ပြောစရာရှိလို့ပါဆို”

“ပြောလေ၊ နားထောင်နေတာပဲ”

“နားထောင်တာကလည်း တီဗွီထဲ မျက်လုံးရောက်တော့မယ်၊ ငါ့ဘက်လှည့်ပါဦး”

စိန်ရောင်သန့်က ဇာတ်လမ်းကြည့်မပျက် ပြန်ပြော၏။

“နားကနားထောင်တာ၊ မျက်စိနဲ့ နားထောင်ရမှာလား၊ မျက်စိက တီဗွီကြည့်နေလို့မရဘူး လား”

ကပ်သီးကပ်ဖဲ့မေးတာကြောင့် ပြီးမြဲက စိတ်တိုပြီး ကော်ဖီသောက်နေလိုက်၏။

“ပြောလေ.....ဘာပြောမလို့လဲ”

သည်လိုတော့လည်း စိန်ရောင်သန့် မတင်းမာနိုင်။ ပြီးမြဲဘက် လှည့်ကြည့်လာ၏။

“ကြည့်ပါ၊ ကြည့်ပါ၊ ဇာတ်လမ်းက ပြီးကားပြီပဲ။ ဒါ နောက်ဆုံးဖိုက်တင်ခန်း။ ကြည့်လိုက်ဦး လေ၊ ဇာတ်လမ်းပြီးမှ ခြံထဲဆင်းရင်း

ပြောမယ်”

ကြည်ကြည်သာသာခွင့်ပေးလိုက်တော့ စိန်ရောင်သန့်က နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွား၏။

“အရမ်းလိမ္မာနေပါလား”

ပြုံးမြကို အံ့အားသင့်၏။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး”

စိန်ရောင်သန့်ကို ကော်ဖီခွက်လှမ်းပေးပြီး ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။

ခြံထဲမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက်လျှောက်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ အခုတလော မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်မိသည်။ ကိုင်သမျှ လွတ်ကျမှောက်ကျတတ်သည်။

ပြုံးမြကပဲ ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်လွန်းတာလား။ ဇေဝဇေဝါနှင့် စိတ်ထဲထင်လာ၏။

မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲကဖြင့် အရမ်းနီးကပ်နေပါပြီ။ အားလုံးလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ။

“ပြုံးမြ”

စိန်ရောင်သန့်က ခြံထဲဆင်းလိုက်လာ၏။

“ပြီးသွားပြီလား”

“အေး.....ပြောလေ ဘာလဲ၊ ငါပြန်တော့မယ်”

မေးရင်းပြောရင်း နှုတ်ဆက်လာ၏။

“လသာတယ်နော်”

“ဘာလဲ ကဗျာစပ်မလို့လား”

စိန်ရောင်သန့်က နောက်၏။

ပြီးမြဲက ကြယ်တွေစုံလင်သော ကောင်းကင်ကို လက်ကလေးပိုက်ကာ
မော့ကြည့် နေ၏။

“ကဲ.....ပြောလေ၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“အင်း.....ငါ ခုတလော ခဏခဏ ဟိုဟာပြုတ်ကျလိုက်၊
ဒီဟာလွတ်ကျလိုက်နဲ့ လမ်းသွားရင်း ခလုတ်တိုက်တာလည်း များပြီ”

“ဟက်.....ဟက် နင်က နမော်နမဲ့နိုင်တာကိုး”

စိန်ရောင်သန့် ရယ်စရာလို သဘောထား၏။

“မောင်သန့်နော်.....ငါတကယ်ပြောတာပါဆို”

“အေးလေ.....နင် ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်လို့ ဖြစ်တာပါဟာ ဆန်းလို့လား”

“ဆန်းတာပေါ့၊ အစကမှ မဖြစ်ဘဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

စိန်ရောင်သန့်က မျက်ခုံးရှုံ့ကာ ကြည့်၏။

“တကယ်ပါဆို.....မနက်ကလည်း သွားပွတ်တံကိုကိုင်ပြီး
သွားတိုက်ဆေးညစ်ချတာ ပြုတ်ကျသွားတံ။ သနပ်ခါးသွေးတွေလည်း သနပ်ခါးတုံး
ခြေတောက်ပေါ် ပြုတ်ကျပြန်ရော”

“ပြီးတော့ရော”

“ခုတင်စွန်းနဲ့ တိုက်မိတယ်၊ ကားပေါ်ကဆင်းတော့လည်း
လိမ့်ကျတော့မလို ဖြစ်သေးတယ်”

“အဟား.....ဟား နင်ရယ်ရသားပဲ”

“မောင်သန့်နော်.....လာမစနဲ့၊ ငါ နမော်နဲ့မဲ့နိုင်တာတို့ ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်တာတို့ဆိုရင် ခါတိုင်း ဘာလို့အဲဒီ လောက်မဖြစ်လဲ”

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကိုဦးနဲ့ မမခြယ်ပါဟာ။ နင်က စိတ်တွေဒီလောက် လှုပ်ရှားစရာမလို ပါဘူး”

စိန်ရောင်သန့်က ရွတ်နောက်နောက်မို့ ပြုံးမြဲက ထပ်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းစုကာနေမိ၏ ။

“ငါပြန်တော့မယ်၊ နင်လည်း အိမ်ပေါ်တက်တော့”

“အင်း”

စိန်ရောင်သန့်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏ ။

ကိုယ်ကသာ စိတ်ထင့်နေတာ မောင်သန့်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ ရယ်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်ကာနေ၏ ။

ပြုံးမြဲတို့အိမ်ဖက်က ပြန်လာပြီး စိန်ရောင်သန့်က ရေချိုးသည်။ ထမင်းနည်းနည်းစားသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ စာအုပ်ဖတ်ကာနေမိ၏ ။

မျက်လုံးအစုံက အိပ်ငိုင်းနေပေမယ့် ထမင်းစားထားတာ မကြာသေးတော့ အိပ်ရာပေါ် မလှဲချင်။

အခန်းထဲက မီးချောင်းသုံးချောင်းစလုံးပိတ်ကာ စာကြည့်မီးပဲ ဖွင့်ထားလိုက်၏ ။

စာအုပ်ဖတ်ရင်း ရေဆာလာသလိုရှိတာမို့ အခန်းပြင်ထွက်ကာ

ရေခဲသေတ္တာရှိရာ လျှောက် လာခဲ့၏။

ရေခဲသေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်ကာ ရေခဲရေတစ်ဖူးဆွဲယူလိုက်တော့
ရေခဲရေက ရေခဲတုံး ဖြစ်နေ၏။

ကျွတ်.....။

စိန်ရောင်သန့်က လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့၏။
အောက်ထပ်ထဲမင်းစား ခန်းမှာက ရေပူရေအေးသောက်ရေသန့်စက်ရှိသည်လေ။

ဖန်ခွက်ရှည်တစ်ခုနှင့် ရေတစ်ခွက်ထည့်ယူမော့သောက်ရင်း
ဘာရယ်မဟုတ် မျက်လုံး အကြည့်က ခြုံပြင်ရောက်သွား၏။
ကားတစ်စီးရပ်ထားလို့ပါလား၊ ဘယ်ကကားပါလိမ့်။

စိန်ရောင်သန့်က ပြတင်းပေါက်ဘေးသွားရပ်ကာ စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။
မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်ထားပေမယ့် ကားက အဖြူရောင်မို့ သေချာမြင်ရသည်။

“ဟင်”

စိန်ရောင်သန့် အံ့သြသွား၏။

မမခြယ်ပါလား။

ခြံရှေ့တံခါးဆီ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လှမ်းသွားသော
အရိပ်တစ်ခု။

မမခြယ် ဘယ်သွားမလို့လဲ။

စိန်ရောင်သန့်က ဖန်ခွက်ကို လက်ထဲကိုင်ထားရင်း မလှုပ်မယှက်
ခြေစုံရပ်ကြည့်နေမိ၏။

ခြံတံခါးအဝင်ဝမှာ ပေါ်လာသူက အမျိုးသားတစ်ဦး၊ မမခြယ်က
ခေါင်းလေးတခါခါ လက်ကလေးတခါခါနှင့် ငြင်း၏။

ခြံတံခါးကို အနည်းငယ်ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို
စိန်ရောင်သန့် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရ၏။

ထိုလူ ဘယ်သူလဲ။ မမခြယ် ချစ်သူလား။

မမခြယ်နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ။

သူဘာလို့ လုံးဝမသိခဲ့တာလဲ။

မမခြယ်ကရော ဘာလို့ မပွင့်လင်းတာလဲ။

တစ်ဖက်က တဇွတ်ထိုးသမားလား။

နှစ်ဦးသဘောတူဆို မမခြယ်က ကိုဦးကို ဘာလို့ခေါင်းညိတ်လဲ။

အားလုံးစီစဉ်ပြီးချိန်အထိ သည်ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးလား။

စိန်ရောင်သန့်က ခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါင်းများစွာ တရစပ်ဝင်လာ၏။

ဟား.....ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

မှားနေပြီ။

စိန်ရောင်သန့်က ခေါင်းယမ်းသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သည်။

မမခြယ်မှာ တခြားသူတစ်ယောက်ရှိနေတာ လုံးဝမသိခဲ့ပါ။ သူ
တော်တော်ညံ့ပါလား။ သည်မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိကြသည့်ဟာ။

ဖေဖေ မေမေတို့က လူကြီးတွေမို့ မသိကြတာထားပါတော့။ သူက
မောင်နှမရင်းဖြစ်ပြီး လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ပါ။

မမခြယ်ကလည်း သိုသိပ်ပီရိလွန်းလှပါရောလား။ ဘာလို့ မပွင့်မလင်း
ပုန်းလှို့းကွယ်လှို့း လုပ်ရတာ လဲ။

ဖေဖေ မေမေတို့ သိရင်မလွယ်။ ပြီးတော့ ပြုံးမြဲတို့မိသားစု။

ခြံချင်းကပ်ရက်နေကြတာ။ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားနိုင်သည်။

အတင့်ရဲလွန်းပါလား။

မမခြယ်က မကြာခင်ရက်အတောအတွင်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မည့် သတို့သမီးလောင်း ပါ။

သည်မြင်ကွင်းကို စိန်ရောင်သန့် တုန်လှုပ်သွား၏ ။ ခေါင်းပူသွား၏ ။

ဘာကိုဘယ်လို ဖြေရှင်း ရမှန်းမသိ။ မမခြယ်ကို ဘယ်လိုပြောသင့်သလဲ။

လူကြီးမိဘတွေကို ဖွင့်ဟအသိပေးသင့်သလား။

ခက်လိုက်တာကွာ။

ချက်ချင်းလိုပဲ မမခြယ်က ခြံဝင်းတံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ဘက်အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်လျှောက် လာ၏ ။

စိန်ရောင်သန့်လည်း အပေါ်ထပ်ကို ချက်ချင်းပြေးတက်လာ၏ ။

လောလောဆယ် မမခြယ် နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

မမခြယ်၏ သဘောထားက ဘယ်လိုပါလိမ့်။

တစ်အိမ်သားလုံ မျက်နှာပျက်အောင်တော့ မမခြယ်လုပ်ရက်မှာ မဟုတ်ပါ။

ဘာတွေလဲကွာ။

စိန်ရောင်သန့် အရမ်းစိတ်ညစ်သွား၏ ။

ပိုပြီးဆိုးတာက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောပြတိုင်ပင်လို့မရ။

သူတစ်ယောက်တည်းပဲ သိသေးတာ။ သူသိတာကို မမခြယ်လည်း မသိသေးပေ။

အိပ်ရာစွန်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း သူ့အသက်ရှူမြန်နေမိ၏။ ပြဿနာက
မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ဆီ တည့်တည့်ဝင်လာသည်။ စောစောကမြင်ကွင်းကို
မတွေ့မမြင်ခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ ခုတော့ စိတ်ရှင်းအောင် တစ်ခုခုတော့
မမခြယ်ကို မေးရတော့မည်။

မမခြယ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲ။

အဲဒါ အရမ်းအရေးကြီးသည်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း သူ့ဆက်ပြီး မတွေးချင်။ ရင်တွေပူလာမှာ
စိုးလို့ပါ။

တွေးမကြည့်ရဲလောက်အောင် သူတုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီ။ ခုနတုန်းကတော့
ပြုံးမြဲ၏ စကားတွေ ကို သူရယ်စရာသက်သက်ထင်ထားခဲ့သည်။

မဖြစ်နိုင်တာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေဟု မပြောခဲ့ရုံတမယ်။ ခုတော့လည်း
စိုးရိမ်စိတ်က သူ့ရင်ထဲ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလာ၏ ။

ညက ပူလောင်သောအတွေးများနှင့် ညဉ့်နက်အောင် အိပ်မပျော်ဘဲ
ရှိခဲ့ပေမယ့် မိုးလင်း တော့လည်း လူက ဆတ်ခနဲနိုးလာခဲ့ပါသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ။
လမ်းစပျောက်နေသော လူလို ယောင်ချာချာနှင့်။ သည်ကိစ္စက ပေါ့တန်တန်ထား၍
မရ။ မမခြယ်က သူ့ချစ်သူအပေါ် ဘယ်လောက်လေးနက်တန်ဖိုးထားမှန်းမသိ။

သည်ဘက်မှာက အားလုံးလည်း စီစဉ်ပြီးသား။

အိပ်ရာဘေးက ဖုန်းမြည်လာတော့ စိန်ရောင်သန့်က

တော်တော်နှင့်မထူးမပါ။

သုံးလေးချက်မက မြည်လာမှပဲ ကောက်ယူထူးမိ၏ ။

သူစိတ်တွေ အင်မတန်မွန်းကြပ်နေ၏ ။

“ဟဲ့.....အိပ်ပုတ်လှချည်လား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ သိရဲ့လား၊

အံ့ပါရဲ့နော်”

နံနက်စောစော ပြုံးမြဲဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသောအခါ သူပိုပြီး

စိတ်ရှုပ်သွား၏ ။

ပြုံးမြဲ။

နင်ဘာမှမသိဘူးနော်။

ခက်တယ်။

ဒီကိစ္စမလွယ်ဘူး။

“ဟဲ့.....မောင်သန့်”

“အေးပါ.....နားထောင်နေပါတယ်၊ ပြော”

“အမယ်လေး.....ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီလားလို့”

“မအိပ်ပါဘူးဟာ”

ပြုံးမြဲက ခပ်ခနဲရယ်၏ ။

“ငါ အရိုးဗစ်လည်း ကစားပြီးပြီ၊ ရေလည်းချိုးပြီးပြီ”

“ဒီနေ့အော့ဖ်(အားလပ်ရက်) လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မနေ့ညက ပြောမှမပြောတာ”

“မေ့သွားတာ၊ ဒါနဲ့ နင်အားလား”

“အခုလား”

“အေးပေါ့”

“အားပါတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ ခွင့်တင်လိုက်မယ်”

“ဘာလို့”

ပြီးမြဲက ရုတ်တရက်မေးလာတော့ ပြန်မဖြေတတ်။ အမှန်အတိုင်းလည်း
မပြောပြချင်။

“ဒီလိုပါပဲ တစ်နေ့တလေ နားကြည့်မလားလို့ပါ။ အော့ဖ်က
မနက်ဖြန်ဆိုတော့ ငါ နှစ်ရက် ဆက်တိုင်း အားသွားမယ်”

“အဲဒါဆို ပြီးရော”

“နင်ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စ”

“လာခဲ့လေ၊ ပြောမှာပေါ့”

“အခုပြောလေ”

“ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဦးနဲ့ မမခြယ်အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့
သွားဝယ်မလား လို့ပါ”

“အင်း.....လာခဲ့မယ်လေ”

“ငါ စောင့်နေမယ်”

ဖုန်းပြောပြီးတော့မှ စိန်ရောင်သန့် အိပ်ရာထက်ကဆင်းသည်။ ရင်ထဲမှာ
ခုလုခုလုနှင့် ဘဝင် မကျ အနည်မထိုင်။

မမခြယ်ကို တစ်ခုခုတော့ မေးမှဖြစ်မည်။

သူအောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့၏။

မမခြယ်က ကော်ဖီခွက်ကလေးကို လက်ထဲကိုင်လျက်
ထမင်းစားခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ ခြံဝင်းထဲငေးနေ၏။

သူဖျတ်ခနဲ မမခြယ်ဘေးနား ရောက်သွားမိ၏။ မေမေက
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဟင်းချက်ဖို့ ပြင်ဆင်ညွှန်ကြားနေ၏။

“မမခြယ်”

“ဪ.....မောင်လေး နိုးပြီလား၊ ဂွတ်မောနင်း”

“ဂွတ်မောနင်းပါ မမ”

စိန်ရောင်သန့်က မမခြယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ အောင့်အီးမထားနိုင်ဘဲ
ချက်ချင်းမေးလိုက် ၏။

“ညက ဟိုလူ ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်”

“မမခြယ် ညက ခြံထဲဆင်းတွေ့တဲ့လူ”

“ချလွမ်း”

စိန်ရောင်သန့်မေးခွန်းအဆုံးမှာ မမခြယ်က မျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီး
လက်ထဲက ကော်ဖီ ခွက်ကို ယောင်ယမ်းလွှတ်ချလိုက်၏။

“ဟဲ့.....ဪ သမီး.....ခြယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စောစောစီးစီး”

မေမေက မမခြယ်အနားကို အပြေးတပိုင်းရောက်လာ၏။
အရမ်းစိုးရိမ်သွားပုံ။

“ပူသွားလား သမီး၊ ခြေထောက်ဆူးမိမယ်နော်၊ လာ.....လာ
ဒီဘက်ကိုလာ၊ တံမြက်စည်း တစ်ယောက်ယူလာခဲ့၊ ဒီမှာ လှည်းရမယ်၊ သမီး

စူးမိသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘုရား.....ဘုရား တော်သေးတာပေါ့”

မေမေက သတို့သမီးလောင်း မမခြယ်ကို စိတ်ပူ၍ မဆုံး။

တတွတ်တွတ်ပြောကာ မေးကာ ဂရုစိုက်မဆုံး။

“သေချာကိုင်မှပေါ့၊ သတိထားမှပေါ့၊ ဒါမျိုးမဖြစ်ကောင်းဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမခြယ်က မျက်နှာကလေးပျက်ကာ စိန်ရောင်သန့်ကို လှမ်းကြည့်၏ ။

သူမေးတာကို မဖြေ သေးပါ။ မေမေ ရောက်လာတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မဖြေ။

မေမေက စိန်ရောင်သန့်ကို တစ်ချက်ကြည့်၏ ။

“သားငယ်.....မောင်သန့်”

“ဗျာ”

“ကော်ဖီဓာတ်ပူးထဲက ကော်ဖီတစ်ခွက်ထည့်လာခဲ့လေ၊

ဘာရပ်ငေးကြည့်နေတာလဲ”

စိန်ရောင်သန့် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရ၏ ။ အဲဒါတောင်

မေမေက စောစော စီးစီး အစ်မကိုလန့်အောင် ဘယ်လိုစလိုက်တာလဲဟု

မေးနေသေးသည်။

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။

မမခြယ်က အရမ်းထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ညကမြင်ခဲ့သောလူကို မမခြယ်လေးနက်မှန်း

သိသာသည်။

ဘာလို့ ဒီလိုအခြေအနေရောက်ရတာ လဲ။

စိန်ရောင်သန့် နားမလည်နိုင်အောင်ပါ။

ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ပြုံးမြဲရှိရာ ထွက်လာခဲ့၏ ။ မမခြယ်ကို
ဘာမှလည်း ထပ်မမေးချင်။ မေးခွင့်လည်းမရ။ မေမေက မမခြယ်ဘေးမှာထိုင်ပြီး
စကားတွေပြောနေတာ။

